

Vyhlídky

(Dalibor Boubín, 2026)

Seděla na lavičce, koukala do krajiny, nohy opřené o spodní příčku zábradlí, kapuci staženou do čela. Když si mě všimla, přimhouřila šestnáctiletý oči, jako by zvažovala, jestli jsem jen otravný turista, nebo další člověk, který jí bude kecat do života.

„Jestli mi teď chcete říct, že je odsud krásný výhled a že život má smysl, tak vás rovnou zklamou. Výhled jo. Lidi ne.“

Posadil jsem se poblíž: „Já přišel hlavně kvůli programu.“

„Programu?“

„No jistě. Někde tu musí viset cedule.“

„Být tu, určitě by na ní stálo něco jako ‚Nevyptávat se neznámých holek na osobní věci, když sedí na skále a zjevně si libují ve špatný náladě‘. Místní pravidlo.“

Krátká pauza.

„Ale vy pravidla asi moc neřešíte, co? Sednete si k cizímu člověku, začnete s vysílacím schématem a ještě vypadáte, že si povídání chcete užít. Na váš věk docela odvážný.“

„Jsem už zkrátka takovej zvidavej typ. Čím začnem? Co třeba počasí? Není to moc prvoplánový?“

„Pocasí je klasika. Nenápadně bezpečný začátek.“

Mávla rukou.

„Takže: nahoře polojasno, místy starší pán s otázkami. Od severozápadu přichází lehké podezření. K večeru možnost střetu s realitou. Tak schválně, pane zvidavej. Vaše verze počasí. Jen vás varuju, jestli řeknete, že po dešti vždycky vyjde slunce, tak se zvednu a půjdu si sednout o tři metry dál. A to by byl konec naší krásně prvoplánový známosti.“

„Z mé zkušenosti po dešti většinou přijde ještě větší liják. Někdy i fujavice, kroupy, okluzní fronta, ať už to znamená cokoli. Na druhou stranu, kdyby slunce už nikdy nevyšlo, vlastně by se z deště stal takový etalon dobrého počasí, ne? Už by mohlo být jen hůř.“

„Okluzní fronta zní jako něco, čím straší důchodce ve zprávách. Zůstaňte doma, zásobte se rohlíky, přichází okluzní fronta a s ní i zhoršená nálada. To je možná celý trik dospěláckého světa. Nenabídnout nic moc pěkného, jen něco o malinko míň hrozného. A pak čekat vděčnost. Vidíš? Mohlo být i hůř. No bezva. To si pověším nad postel.“

„Mluvíte jako někdo, kdo nevěří předpovědím.“

„A vy zas jako někdo, kdo má dost za sebou. To bývá buď životní zkušenost, nebo dvě exmanželky.“

„Exmanželky zatím nic. I když teď vlastně nevím, jak je to s tím ex. Aby z něčeho bylo ex, muselo to předtím být dost skutečný, ne?“

„No vida. Tak přece jen umíte jít k věci. Přesně tak. Některým věcem by mělo být povoleno, aby se staly minulostí, aniž by člověku předtím rozbily půlku života.“

Slušný vychování si žádalo gesto, tak jsem k ní natáhnul ruku: *„Saša. Alex. Alexandr, pokud máte ráda celý verze.“*

„Těší mě, Sašo Alexi Alexandře. Já jsem... Klára. Nebo Ema. Podle příležitosti. Pro státní návštěvy klidně Eleonora.“

„To je hezky nepraktický množství variant.“

„Od vás to sedí.“

„Kdo jste, tajemná mnohojmenná? Studentka, televizní rosnička, nebo jen záhadný děvče na vyhlídce?“

„Momentálně předstírám, že jsem v pohodě. To mi jde ze všeho nejlíp. Oficiálně jsem studentka. Neoficiálně se věnuju útěkům před blbejma nápadama dospělých. Občas i před konkrétníma dospělýma. Jinak... přežívám mezi pravidlami, který psal někdo, kdo nikdy nebyl mnou. A zkouším si uchovat aspoň takovej ten zbytek sebe, co ještě nikdo úplně nerozebral na položky: problémový chování, vzdor, nedůvěra k autoritám, zhoršená spolupráce, sklon k útěkům...“

„To zní jako dost specifický obor.“

„Jsem talent. Špatný načasování, ironie a ztrácení důvěry v autority rychleji než signál v lese.“

Střelila po mně pohledem. *„A vy? Na turistu divnej, na meteorologa moc cynickej a na houbaře máte moc souvislý věty.“*

„Vysloužilej špión. Když jsem byl mladší. Teď už mi to věčný vyskakování z letadel, plavání v oceánu a střílení nedělá dobře.“

„Jasně. A já jsem norská biatlonistka. Sníh mi začal lízt na nervy, tak jsem přešla na sezení na skalách a existenciální gymnastiku.“

„To vysvětluje ten postoj.“

„A vás prozradil ten klidnej obličej člověka, kterej umí říct ,To není moje krev‘ úplně bez mrknutí.“

„Tak jinak. Vystudoval jsem matfyz. Astrofyziku.“

„Bývalý špión, lovec lidí a k tomu astrofyzik? Ne. Nevymýšlejte si tak okatě. To už je moc i na mě.“

„Matfyz byste mi věřila?“

„Možná. Máte výraz člověka, co dobrovolně trávil mládí s rovnícema a ještě o tom mluvil, jako by to byla zábava. Astrofyzika je ale hezká. Hvězdy po člověku nechtějí, aby byl ukázněnější a spolupracoval.“

„A s tím lovením lidí, co si to zasloužili...“

„...to je přesně ten typ věty, co by normální člověk neměl říct tak klidně,“ skočila mi do řeči. „Takže co je pravda?“

„Obojí. A něco mezi tím.“

„A proč vám vlastně tak záleží na tom, co tady dělá úplně cizí holka?“

„Je to takový můj prokletí. Jak vidím záhadnýho člověka, u kterýho mám pocit, že by se mu mohlo stát něco blbýho, neumím ho jen tak minout.“

„Takže zachránce?“

„Ne. Jen člověk, který už párkrát přišel pozdě.“

„Dobře. Tak sdílejte jednu bolestně nabytou životní zkušenost. Ale jen jednu. Jsem mladá, moje trpělivost má z výroby malou kapacitu.“

„Byl jsem zhruba ve vašem věku. S partou jsme byli trampovat. Víte, co to je?“

„Nejsem z Měsíce. Les, usárna, kytara, buřty a lidi, co by nejradši žili v roce 1937, ale mají moderní termosku.“

„Tak tedy trampovat. A našel jsem mrtvolu.“

„Nepříjemně silnej start.“

„Byl to jeden z nás. Takový ten typ, který nikdo nemá rád, ale všichni ho, kdo ví proč, trpí. Souhrou naprostých náhod se zdálo, že jsem zloducha polapil já. A příslušný orgány mě začali lanařit. Abych místo ke hvězdám zamířil k těm, co zloduchy lověj z povolání.“

„Některý lidi vyplní profesní dotazník. Vy jste měl mrtvolu.“

„A později i jednu lesní lásku, která se ukázala být sériovou vražedkyní.“

„Trochu ujetý kariérní poradenství.“

„Dá se to tak říct.“

„Takže rozumím tomu správně: nechtěl jste lovit zloduchy, chtěl jste koukat na hvězdy, ale život vám hodil pod nohy mrtvého otravného trampa a řekl: překvapení, Sašo, teď budeš celej život řešit lidi?“

Byla by z ní jednou výborná kolegyně, kdyby jí život rozdál jiný karty. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl služební průkaz.

„Hele, Nino, už se chvíli známe, ne? Tohle je důkaz, že ti celou dobu říkám pravdu a nic než pravdu. A i když nechceš slyšet žádný klišé, tak fakt je, že pro tebe mám řešení tvý svízelný situace. Smím ti ho přednést?“

Na okamžik úplně ztuhla. Ne hraně. Opravdově. Jako když člověku najednou docvakne, že ten podivný chlápek vedle ví možná víc, než je zdrávo.

Nejdřív se podívala na rozevřený pouzdro, pak na mě.

„Do háje. Takže ne špión. Nebo možná jo, ale s úředním razítkem.“

„Něco takovýho.“

„A ne náhoda.“

„Ne.“

Přelétla placku očima a vrátila mi ji.

„To je dost nefér. Člověk si tu s vámi buduje důvěru přes okluzní fronty, mrtvý kámoše a lesní vražedkyně a vy pak vytáhnete odznak.“

„Průkaz.“

„Whatever.“

„Dobře. Mám pro tebe návrh. Ne příkaz. Návrh.“

„Tak spust', Alexandře. Přednes mi svoje řešení. A zkus mě nepřesvědčovat jako spis. Zkus mě přesvědčit jako člověka.“

„Nevezmu tě odsud jako případ. Půjdeš po svých. Se mnou, ne přede mnou. Žádný pouta, žádný divadlo. Než se kamkoli vrátíme, domluvíme se, co řekneš ty a co řeknu já. Ne spis. Ty.“

Poslouchala bez přerušení, ruce schovaný v rukávech.

„Jestli chceš, začnu tím, že jsi neutekla proto, že bys chtěla dělat kraviny, ale protože už jsi nedokázala rozdýchat, jak se s tebou zachází. Nikomu tě nepředám stylem: tady ji máte a nazdar. Půjdu dovnitř s tebou a neodejdu, dokud neuslyším, co bude dnes večer, co zítra a co přesně se změní, aby ses za dva dny neocitla na týhle skále znovu.“

„A co z toho budu mít já? Kromě toho, že se poslušně vrátím do příběhu, kterej už jsem jednou odmítla?“

„Možnost mluvit za sebe. Možnost říct ne některým věcem hned od začátku. A taky jednu malou, ale skutečnou volbu už teď.“

„Jakou?“

„Dolů můžeme jít lesem, nebo po schodech. A cestou můžeš mluvit ty, nebo já.“

„To je celý?“

„Na začátek ano. Velký útoky i velký návraty obvykle začínají jedním docela trapně malým rozhodnutím.“

Teprve tehdy se pousmála: „*To zní protivně chytře. A víš, co je horší? Že to skoro funguje.*“

Vstal jsem a dal jí čas. Pomalu se zvedla a zadívala do dálky.

„Víš, jak je to s obzorem?“

„Povídej.“

„*Tváří se jako hranice. Jako místo, kam když dojdeš, něco se vyřeší. Jenže čím víc jdeš, tím víc utíká. Nedá se ho dosáhnout.*“

„To jsi první člověk po hodně dlouhý době, kdo to chápe.“

Pokrčila rameny: „*Možná proto, že už mě nebaví běhat za věcmi, co se tváří jako konec problémů.*“

„A přesto půjdeš?“

„*Jo. Ale ne proto, že jsi major a máš průkaz. Půjdu proto, že jsi mi nenabídl obzor. Jen další kus cesty. To se dá snést líp.*“

Ukázal jsem k lesní pěšině. „Tak tedy lesem?“

„Lesem. Schody jsou pro lidi, co mají jasno.“

Vyrazili jsme vedle sebe. Ne moc blízko, ne moc daleko. Přesně na vzdálenost, na kterou se dá ještě mluvit, ale nemusí křičet.

Po pár krocích se na mě podívala: *„A mimochodem, jestli na mě cestou vytáhneš nějaký jiný velký životní moudro, klidně se otočím a uteču znova.“*

„To bych si nedovolil.“

„Dobře. Protože dneska jsem ochotná přijmout nanejvýš malý moudra. Třeba že okluzní fronta je fakt strašný slovo.“

„Na tom se shodneme.“

„Výborně,“ uzavřela. „Tak vida. Už víme aspoň ve dvou o trochu líp, kam nejdeme.“

A na první společnou pravdu to nebylo málo.